

ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

ГОДИНА СХХ, БРОЙ 21

СОФИЯ, 1-15 НОЕМВРИ 2019 г.

ЦЕНА 0,70 ЛВ.

e-mail: sinizdat@gmail.com

www.facebook.com/Synodalpress/

Из живота на Църквата

Панихида в памет на блаженопочившия български патриарх Максим

стр. 1, 3

Патриаршеско благословение за Деня на народните будители

стр. 1, 2

Църква и общество

Притчата за двамата синове изпратени на лозето**Колонка на редактора
За прошката и Божията правда**

стр. 5

Православие и съвременност

Нашите помисли и психическото ни здраве

стр. 6

Интервю

Да бъдем отговорни към словото

стр. 7

ЦЪРКОВНО ИЗКУСТВО

Иконография на Въведение Богородично

Евангелието дава твърде малко сведения за живота на Пресвета Богородица. Не само защото основната му задача е да ни благовести за идването на Спасителя, а защото една нишка се прокрадва през целия земен път на Пресвета Богородица – „Едно абсолютно старание през всичкото време на земния ѝ път – да избяга от всякаква слава“ (Варненски и Великопреславски митрополит Йоан).

Ето защо за иконографията на Богородичните празници зографите търсят други източници. За литературна основа на сцената „Въведение Богородично“ служат описанията на събитието в писмени източници, като например „Протоевангелие на Яков“ (гл. 7-8) и „Евангелие на Псевдо-Матей“ (гл. 4-7). Тези апокрифни текстове отразяват църковното предание, което разказва за раждането и детството на Пресвета Богородица.

Написано през втората половина на II век, „Протоевангелие на Яков“ става широко разпространено в източната част на християнския свят, а „Евангелие на Псевдо-Матей“, датиращо от IX в., е популярно на Запад. Откъдето идват и някои различия в иконографията на празника на Изток и на Запад.

Самото отбелязване на Въведение Богородично става значително късно, в сравнение с други празници. През IX в. вече е много разпространен на Изток.

От средата на IX в. датират и първите сцени на „Въведение на Пресвета Богородица в храма“. Това е фрагмент от стенописите в параклиса „Св. Йоаким и св. Анна“ в Кападокия. В следващите векове тази сцена е утвърдена в монументалната програма на храма. Най-ранните изображения на празника в иконата са фрагменти от XII в. от Ватопедския манастир и от манастира „Св. Екатерина“ в Синай.

Центърът на композицията е фигурата на Пресвета Богородица, доведена от родителите си, според обета им, в Йерусалимския храм. Първосвещеникът се навежда към нея, за да я посрещне; това е праведният Захария, баща на Йоан Кръстител. Фигурата на Захария се изобразява или до отворена врата на киворий, маркираща вътрешно пространство, или зад затворена врата, наподобяваща царските двери на иконостаса. Зад Първосвещеника може да бъде изобразен трон, а над него – киворий.

На стр. 4

ХРОНИКА

От България

Панихида в памет на блаженопочившия български патриарх Максим

Вставропигиалната Троянска св. обител, където патриарх Максим започва и завършва монашеския си подвиг, бе отбелязана годишнината от кончината на блаженопочившия първоиерарх на родната ни Православна църква.

Заупокойната св. Литургия бе възглавена от Негово Високопреосвещенство Ловчански митрополит Гавриил, който бе в съслужение с Техни Високопреосвещенства Врачански митрополит Григорий и Видински митрополит Даниил, Негово

Преосвещенство Мелнишки епископ Герасим, гл. секретар на Св. Синод, архим. Василий, прото-сингел на Софийска св. митрополия, архим. Пахомий, ректор на Софийската духовна семинария, представители на Руската и Румънската православ-

на църква, свещеници и дякони.

В края на богослужението високопреосвещеният Видински митрополит произнесе слово за блаженопочившия патриарх Максим. В него митрополит Даниил каза:

На стр. 3

Участие на патриарх Неофит в празненствата за Деня на народните будители

Българският патриарх Неофит бе гост на официалното честване по повод Деня на народните будители, в което взеха участие ръководители на държавни институции, организации и сдружения в областта на просветата и културата, училищата и университетите. Светейшият Български патриарх бе придружаван от Негово Преосвещенство Мелнишки епископ Герасим, гл. секретар на Св.

Синод, архим. Пахомий, ректор на Софийската духовна семинария „Св. Йо-

ан Рилски“ и ик. Николай Георгиев, началник на отдел „Връзки с обществе-

ността“ при Св. Синод.

На площад „Независимост“, пред Президентството, под звуците на химна бе издигнат националният флаг. Президентът Румен Радев прие почетния строй на Националната гвардейска част и поздравя всички културни и народни дейци, които и днес будят българския народ. В словото си той отбеляза, че „за будителството, като уникална

На стр. 2

ХРОНИКА

От България

Участие на патриарх Неофит в Деня на народните будители

От стр. 1

българска духовна катедра, няма времеви, пространствени и социални рамки. И в миналото, и днес будителите са свободните и просветелните личности, които със слово, със знание, с талант и доблест отстояват българщината. Те гледат смело в бъдещето и бъдат духовите. Специален акцент в празничния ден бе експо-

ниранията в „Гербовата зала“ първи препис на „История славянобългарска“, направен от св. Софроний Врачански само три години след завършването на оригинала от св. Паисий Хилендарски през 1762 година.

Като будители най-често са споменавани личности като светите братя Кирил и Методий, св. Йоан Рилски, Владислав Граматик, Неофит

Бозвели, братя Миладинови, Георги Раковски, Васил Левски, Христо Ботев, Иван Вазов и други.

За пръв път Денят на народните будители се чества в Пловдив през 1909 г. По време на комунистическия режим празникът е отменен, но традицията на почитането му остава жива и през 1992 г. отново започва отбелязването му.

Ангел КАРАДАКОВ

Обръщение на Българския патриарх Неофит в Деня на народните будители

Възлюбени в Господа чеда на Света-та ни Църква,

И тази година в първия ден на ноември страната ни тържествено отбелязва паметта на народните будители – на всички тези, благодарение на които българският народ е успял да съхрани през столетията всички свои духовни и културни достижения, независимо от превратностите в своята история. В този празничен ден Православната ни църква също се присъединява към радостта от тържеството на българския дух, благославяйки всички усърдни работници на полето на науката и културата, на книжовността и образованието – нашите съвременни будители, които са гарантите за преуспяването ни и занаятчийски, за преуспяването на българската „Държавна на духа“, според извесното определение на големия руски учен и приятел на България академик Дмитрий Лихачов.

Днес ние отново прекланяме глави в молитвена памет за народните будители, като благодарим на Всемилостивия Бог, заедно в годините и столетията на тежки изпитания за българската православна идентичност не ни е изоставил, но във всяко време е въздигал сред народа ни достойни приемници на светите Седмочисленици и на всички митрици на православния български дух. Нови духовни колоси, великани на духа, отпавали всичките си сили и таланти и це-

ля си живот, за да поддържат винаги разпален онзи огън, който се е разгорял сред българския народ с Покръстването и с присъединяването на страната ни към света на християнската цивилизация.

Ако днес – в началото на третото хилядолетие – ние живеем и работим в условията на свобода и независимост, развайки се на държавен и църковен суверенитет и на всички възможности за духовен и културен напредък, всичко това ние дължим на първо място именно на народните будители – на онези от Бога избрани и благословени наши предци, които в тежките столетия на робството, на двойната държавна и църковна зависимост, се погрижиха за съхраняването и преуспяването на православния български дух и запазиха ненакърнена българската култура в цялото многообразие на нейните форми и изяви. На тях благодарим, пред техните светли и святи образи се покланяме, на тях се стремим да пограждаме, предавайки съхраненото благодарение на тях свято наследство на бъдните поколения, за да пребъде православният български дух, за да пребъде България!

Божият мир, Неговата любов и Велика милост да бъдат всякога с православния ни народ! Честит и благословен празник!

С отеческа В Христа обич,
† НЕОФИТ,
Патриарх Български

Българи и сърби заедно почетоха св. крал Стефан Милутин

На 30 октомври Българската православна църква чества паметта на св. крал Стефан Милутин. От столетията мощите на сръбския крал-свещец се почитат в столичния катедрален храм, който чества този ден като втори храмов празник.

По традиция на 29 октомври след светата Литургия се чете акатист на св. крал Стефан Милутин и се отслужва специален чин, по време на който се извършва преобличането на мощите на св. Крал.

Тази година, за да почетат празника на сръбския светец и да вземат молитвено участие в последованието, в храма бяха и множество монаси, монахини и миряни от Сръбската православна църква. Това бяха вярващи от Белград, Ниш, Пирот и Босна, които заедно със своите духовници влязоха в радостта на софийския храм, наричан дълго време „Св. Крал“.

С благословието на Българския патриарх Неофит бе отслужена архиерейска св. Литургия, възглавена от Негово Преосвещество Белградски епископ Поликарп, викарий на Софийския митрополит.

Заедно с него съслужи архим. Василий, протоинженер на Софийска св. митрополия, архим. Никанор, игумен на Църногорската обител, храмовото духовенство и голямо множество столични духовници, сред които тридесетина представители на Сръбската православна църква. Сред тях бяха йеромонах Серафим – игумен на Суковския манастир „Рождество Богородично“, йеромонах Мардарий – игумен на Погановския манастир „Св. Йоан Богослов“, и ректорът на Нишката духовна академия.

Богослужението бе украсено с участието на шестима дякони, ръководени от софийския митрополитски протодякон Иван Петков.

Трогательно прозвучаха Символът на вярата и Господнята молитва „Отче наш“, които едновременно бяха изпълнени на български и сръбски език. С поучително слово, което призова към мир, любов и братолюбие, се обърна към стотиците присъстващи еп. Поликарп.

След св. Литургия започна чинът на тържественото преобличане на мощите. Застанали край

раката с мощите на св. Крал, духовенството пеше канона на светеца. Раката с мощите бе отворена и след като священството благоговейно ги шедлуна, те бяха внесени тържествено в светия олтар, а църковното изпълнение пеше: „Свети боговечни крало Стефане, моли Бога за нас!“ – припев на акатиста на светеца, който се чете в храма всеки вторник през цялата година.

Внасяйки ги в олтара, мощите бяха поставени върху светия престол, за да се извърши преобличането и почитването им. След като бе сложена нова риза и одежди, духовенството благоговейно се поклони пред светия мъж. Издигнати високо над главите, преоблечени в извезани със сърма зелени одежди, светите мощи бяха пренесени и поставени от священството отново в дърворезбената рака. Това е единственият ден в годината, когато тя се оставя отворена и мощите могат да бъдат целунати от вярващия народ непосредствено, а не през стъклени похлупак.

Коленичил пред св. мощи, еп. Поликарп прочете специална молитва към светеца.

За духовна радост и молитвен спомен еп. Поликарп взе съблечените от св. Крал одежди и тържествено ги предаде чрез игумена йеромонах Серафим на Нишския еп. Арсений.

След края на службата владиката раздаде нафора, а храмовите духовници раздаваха по парченце от свалената от нетлен-

ното тяло на св. крал Стефан риза, която всяка година след преобличането се нарязва и се раздава на вярващите за радост и духовна утеха.

В празничния 30 октомври бе отслужена архиерейска св. Литургия, която бе възглавена от Негово Преосвещество Белградски епископ Поликарп – викарий на Софийския митрополит. Заедно с него съслужи архимандрит Василий, протоинженер на Софийска митрополия, архимандрит Висан, представител на Руския патриарх у нас, ставрик. Нелуц Опря, представител на Румънския патриарх у нас, протоиерей Евгений, секретар на Руското подворие, архимандрит Евтимий, храмовото духовенство и шестима дякони, ръководени от митрополитския протодякон Иван Петков.

След като влезе в храма като кириарх на епархията и се помоли пред мощите на св. крал Стефан, Негово Светейшество Българския патриарх и Софийски митрополит Неофит взе молитвено участие в богослужбата.

В края на литургията като подчерта небесната и благословена закрила на българския род от свети Крал, викарият епископ отбеляза неговото добротворство и милостордие, което трябва да е пример за нас. Празникът завърши с многолетствие.

Храмовите свещеници раздадоха на всички присъстващи нафора и за благословение – парченца от дърехата на св. Крал.

Весела ИГНАТОВА

† IN MEMORIAM

„Мнозина ще прославят знанието му, и той не ще бъде забравен до века; споменът за него не ще загине, и името му ще живее от рода в род“ (Сир. 39:11-12).

На 28 октомври се изпълват 10 години от кончината на приснопамятния Доростолски митрополит ИЛАРИОН

Животът на блаженочившия пръв Доростолски митрополит Иларион бе изпълнен с ревностно и жертвоготовно служение на Бога, на родната Българска православна църква, на благочестивия български народ и с любов към всеки човек.

Молим Бога, починалият с надежда за възкресение и вечен живот български йерарх да чуе думите на Спасителя: „Ще се

зарадва сърцето ви, и радостта ви никои няма да ви отнеме“ (Йоан. 16:22), и щедро да изпраща своя свят благослов от Царството на Пресветата Троица, което „око не е виждало, ухо не е чувало и човечу на ум не е идвало това, що Бог е приготвил за ония, които Го обичат“ (1 Кор. 2:9).

Бог да прости митрополит Иларион!

Вечна и блажена да бъде паметта му!

Панихида в памет на блаженопочившия български патриарх Максим

От стр. 1

„Патриарх Максим ни показва на дело как с Христоподражателна кротост се отстоява богозаповяданото ни единство във и на Църквата. Той ни опазва през изпитанията в единство и ни завеща да бъдем единни във вярата, любовта, истината, в опазването на независимостта и достойнството на родната ни БПЦ“.

Светейшият патриарх Неофит възглави панихидата в памет на блаженопочившия и приснопамятен патриарх Максим, от кончината на когото се изпълват седем години. Патриарх Неофит съслужи с Великотърновския митрополит Григорий, Ловчанския митрополит Гавриил,

Неврокопския митрополит Серафим, Врачанския митрополит Григорий, Видинския митрополит Даниил, както и с епископите Мелнишки Герасим, главен секретар на Св. Синод, и Велички Сионий, игумен на Троянската света обител.

На 6 ноември 2012 г. Българската православна църква осиротя. Българският патриарх Максим се престава в Господа малко след като навърши 98-годишна възраст. Тялото му бе положено в съборния храм на Троянската св. обител и се покои в непосредствена близост до чудотворната икона на Майката Божия – „Троеручица“.

Ангел КАРАДАКОВ

Възпоменание за приснопамятния български патриарх Максим в София

В деня на 7-годишната от блажената кончина на приснопамятния български патриарх Максим, 6 ноември, в негова памет бе отслужена панихида в столичния митрополитски катедрален храм „Св. Неделя“.

Молитвено участие в панихидата взе Негово Светейшество Българският патриарх и Софийски митрополит Неофит.

Богослужението оглави Негово Преосвещенство Белоградчишки епископ Поликарп, викарый на Софийския митрополит.

В съслужение с него участваха: архимандрит Василий, протосингел на Софийска света митрополия, архимандрит Евтимий, ставрофорен иконом Ангел Ангелов, духовен надзорник на Софийска епархия, четирима свещеници от храмовото духовенство: ставрофорен иконом Антон Славов, ставрофорен иконом Тоско Казакин, иконом Кирил

Попов и иконом Николай Цурев, протоиерей Антоний Милушев, ефимерий при ПКСХП „Св. Александър Невски“, протоиерей Дамян Друмев, свещеник Лъчезар Вълков, свещеник Костадин Тренев, свещеник Васил Танев, свещеник Георги Марков, свещеник Борислав Борисов, протодиякон Иван Петков, както и дяконите Петър Славов и Сотир Христов.

Църковните песнопения изпълни многогласният хор към митрополитския катедрален храм „Св. Неделя“ с диригент проф. Мирослав Попсаов.

След края на панихидата бе раздадено благоухрасено коливо на събралите се в столичния храм християни, които заедно с духовенството отправиха своята молитва за упокоение душата на блаженопочиналия патриарх Максим.

Пламен МИХАЙЛОВ

† *Видински митрополит ДАНИИЛ*

Като миротворец, той ни завеща своя блажен мир!

Слово в памет на блаженопочившия патриарх Максим

Ваше Светейшество, Ваши Високопреосвещенства и Преосвещенства, Боголюбиви отци, обични в Господа братя и сестри,

„Във вечна памет ще остане праведникът“ (Пс. 111:6).

Днес, когато поменаваме всички от века починали с вяра и надежда за възкресение и вечен живот в Господ Исус Христос православни християни и възнасяме молитви за тяхното упокоение, Господ ни събра в тази света обител, за да почетем паметта и на обичания от всички ни блаженопочинал и приснопамятен Български Патриарх Максим.

Преди седем години – на 6 ноември 2012 г., вестта за земната кончина на Светейшия ни патриарх предизвика у целокупния български народ спонтанна, искрена скръб. Народът беше единен в тъгуването си за своя духовен баща. Хиляди минаваха да се поклонят и простят със своя първоиерарх при упокоеното му тяло, да засвидетелстват своята обич, признателност, дълбоко уважение, почит.

Почувства се едно единение сред народа в тази спонтанна, неподправена скръб. Никакви възражения, никакви разногласия, никаква пристореност или противоречиви чувства към човека, когото изпращаме от временния живот, както често се случва днес в т.нар. плуралистично общество, в което живеем. Духовенство, управляващи, институции, меди, обикновен народ – цялото общество в страната, представителите на поместните църкви, инославните изповедания и дипломатически мисии бяха съпричастни на тази всенародна скръб, почит и признателност. Народът оцени в пълна степен, че загуби временно тук на земята своя Патриарх, но спечели във вечността един молитвеник и закрилник.

Такива чувства се пораждат у нас само тогава, когато човекът, с когото се прощаваме, има за нас особено значение, допринесъл е нещо съществено за нас и има място в нашите сърца – станал е част от нас. С една такава частица от нас се прощавахме тогава всички.

Това говори много. Това единение на народа в свидетелството му за значимостта и приноса на човека, келтово Господ беше повикал от временния живот, означава, че дядо Максим в своя почти едновековен живот, 86 години от който бе отдал в послушание и служение на Църквата, бе живял с Христовите думи: „Никой няма любов по-голяма от тая да положи душата си за своите приятели“ (Йоан. 15:13).

Той бе влягал сърце в послушанията, възлагани му тук, в Троянската света обител, от 12-годишна възраст, бе влягал усърдие и прилежност в усвояване на богословските дисциплини в Семинарията и Богословския факултет, бе възраствал в себеподдаденост, изпънителност и отговорност в монашески образ и духовен сан, бе съзрял в мъдрост, благоразумие, такт като праворавещ архиерей. Проявяваше христоподражателна, самоотвержена отеческа любов и братолюбие като Първосветител на родната ни Църква в продължение на 41 години.

Неговата добродетел се прояви първо в мирно време – за мнозина тогава време на застой – но не и за него, който знаеше, че дните са лукави и затова скъпеше времето (Еф. 5:15). Той проявяваше самодисциплина в личния духовен живот, включително в смиренното понасяне на кръста на болестта, от която страдеше, поради което спазваше допълнително стриктно въздържание. Към себе си беше строг, проявявайки пословична скромност и пестелителност, но същевременно щедър в грижата си за нуждаещите се.

Известно е свидетелството на негови близки сът-

рудници, за това, че Патриарх Максим винаги внимателно следеше всичко, което се случва в обществото, ежедневно изчиташе и отговаряше на голяма кореспонденция, никога не беше безразличен към проблемите и страданията на народа. Макар да беше пестелив на думи, той никога не се изолираше от случващото се в обществото и в Църквата, имайки съзнание за

своята отговорност и ясна позиция по всички важни въпроси от живота на българския народ и на светата Църква.

Но неговата христоподражателна любов пролича най-ярко във времето на тежко изпитание за родната ни Църква и особено за него, като първоиерарх, кормчия, който с отговорност пред Бога и народа ръководи Св. Синод.

В годините на разкола той понесе с кротост хиляди удари и хули. Цялото общество чрез медиите бе ставало през годините свидетел на какви ли не хули и лъжовни думи за него. Измени от събрата, отричания от силни на деня, опит за разделение у народа... Как ли не бяхме чували да наричат и да постъпват спрямо Светейшия ни Патриарх, включително от духовници – а от него в отговор на всичко това чувахме само благи думи, казани с кротост. Виждахме, че той наистина бе пример на дълготърпение, на всепоощаваща любов, снисходителност към ближните, но и на принципност и твърдост в отстояване на истината.

Опитаха се да разделат паството му, чедата, народа му. Със своята вяра и упование в Бога, кротост, незлобие, мъдрост, дълготърпение, благоразумие, твърдост, братолюбие, всеопрошение и любов той понесе и преодоля всичко това. Опazi единството на Св. Синод, опazi единството на Църквата ни – независимост от политическата конюнктура, от политически и чужди влияния и внушения на отделни личности.

Чрез истинното свидетелство за Христовите добродетели, възпътени в неговия живот, той докосна, остави следа, възпита и у нас, своите чедата, една духовна опитност, че когато се мисли не за това, което е човешко, а за онова, що е Божие (Мат. 16:23), тогава действително Христовата сила се проявява напълно дори в немощ (2Кор. 12:9); че когато стоим твърдо единни в православната ни вяра и държим за съблюдаването на каноничния църковен ред, то Господ е с нас и никой не може да бъде против нас в отстояването на истината. Господ на практика ни показа това, чрез преодоляването на разкола.

Патриарх Максим ни показа на дело как с христоподражателна кротост се отстоява богозаповяданото ни единство във и на Църквата. Той ни опазва през изпитанията в единство и ни завеща да бъдем единни във вярата, любовта, истината, в опазването на независимостта и достойнството на родната ни БПЦ. Остави ни своя висок пример и своите молитви. Като миротворец, той ни завеща своя блажен мир!

С чувство на синовна признателност и благодарност към блаженопочиналия ни Патриарх, вседушено, в братско единство, духовенство и народ отправяме молитва към Всеподателя Бога, на днешния ден, когато поменаваме всички наши покойници, починали с вяра и надежда за Възкресението ни в Христа, щото Господ да го упокои със светиите в селенията на праведните, там където няма никаква болка, скръб или въздишка.

Вечна и блажена да бъде паметта на дълбокообичания ни Български Патриарх Максим: нека по неговите свети молитви Господ ни укрепи да следваме неговия пример и опазва в единството на Светата Православна Църква! Амин!

ПРАВОСЛАВИЕ И СЪВРЕМЕННОСТ

Нашите помисли и психическото ни здраве

Помолиха ме да кажа няколко думи по темата за нашите помисли. „Помисъл“ на английски език означава едно нещо, но на гръцки употребяваме една конкретна дума за целта – логизми (λογισμοί), не скепис (σκέψις), а λογισμοί. Така че помислите, за които говорим тук, са λογισμοί, които са нещо много специфично, характерно за нашия ум. Това не са мислите, които обикновено имаме, а е нещо съвсем различно и често се превежда като „лоши мисли“. Λογισμοί може да се преведе и като „лоши помисли“, или такива, които се пораждат от нашите страсти и които ни подтикат към задоволяването им. Така че това са помислите, за които ще говорим днес.

Мисля, че е оправдано да се каже, това се вижда с просто око, че

днес живеел в един обременен свят

Това е и проклетие, и благословение за нас. Трудно е да пуснеш новините или да разтвориш вестника и да не се разстроиш, да не се смутиш. Източникът на проблемите, които виждаме около нас, изворът на проблемите, коренът на проблемите, е нашето проблемно „Аз“. Всичко, което виждаме навън, което виждаме в света, е проявление, проектиране на нещата, които носим вътре в нас.

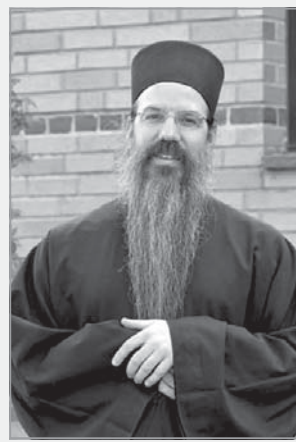
Ако в нас има ненаситност, ако в нас има ненавист, ако в нас има неприязън, ако има гняв, каквото и да има, това е, което ще проектираме в света. Така че аз мога да обясня обременеността на света, в който живеем, с проблемите на „Аз“-а, с нашето вътрешно неразположение. Нашият вътрешен смут е това, което сме изкарвали навън в света, в нещата, които всички виждаме.

Св. ап. Яков в своето Послание задава въпроса: „Отде у вас тия вражди и разпри? Нали оттам, от вашите сладострастия, които воюват в членовете ви? Желаете, пък нямате; убивате и завиждате, а не можете да достигнете; препирате се и враждувате, а нямате, защото не просите“ (Яков. 4:1,2). Така че ние сме разсеяни от нещата около нас, от новините и от трудните времена, в които живеем, и от всички необикновени и смущаващи неща, които виждаме.

Мисля, че това е опасно за нас, защото ни разсейва от нашето собствено „Аз“, разсейва ни от вътрешната ни дълбочина и се оказва, че

Архимандрит Максим Симонопетрит (в света Николас Констас) е брат от манастира „Симонопетра“ на Света Гора и преподавател в Гръцкия православен университет „Св. Кръст“ в Бостън. Роден е на 1 декември 1961 г. в САЩ. През 2005 г. напуска преподавателското си място в Харвард и става послушник, а впоследствие приема монашеството в манастира „Симонопетра“ на Света Гора. През 2015 г. е ръкоположен за дякон и светецник. Отец Максим е преводач на трудовете на св. Максим Исповедник на английски език. Автор е на множество статии и на книгите „Св. патр. Прокъл Цариградски и почитта към св. Богородица в късната античност“ (2003) и „Изкуството да виждаш: парадокс и възприятие в православната иконография“ (2014).

В „Църковен вестник“ ще публикуваме текстове на архим. Максим, първите, които излизат на български език. Те са от книга, посветена на вниманието в съвременното общество.

ние заживяваме един външен живот,

заживяваме повърхностно, а не искрено, от дълбините на душата ни.

Когато бях в Гърция, ми казаха нещо много полезно: „Всяка дълбочина има повърхност, но не всяка повърхност – дълбочина“. Затова ние трябва да се занимаваме с нещата в дълбочина, а не повърхностно. Така че, струва ми се, това е същината на християнския живот, част от духовния живот, но не само част от християнския или духовния живот на човека, а и част от нормалния и здравословен човешки живот. Един нормален човешки, здрав психологически, емоционално и духовно – живот не е непрекъснато да гледаме на външната страна на нещата, да живеем извън себе си и да сме разсеяни и реагиращи с неприязън и подобен тип поведение, а да живеем със сърце. Той е да живеш в дълбочината на душата си, да живееш богато и пълноценно, със свободата и мъжеството на избора си, а не да се оставиш на нечия милост.

Тръстика, която се поклаща при всеки повет и промяна на вятъра, минаващ покрай нея... Ние не можем да си позволим да бъдем такъв човек, не бива да сме такива, а непременно трябва да имаме вътрешна устойчивост.

Когато се опитаме да влезем в себе си, да оставим външното и да преиневем към вътрешното, от това, което е извън нас, към това, което е вътре в нас, се сблъскваме с един проблем. Какъв е

проблемът? Проблемът е, че нашият ум лесно се разсейва.

Човешкият ум лесно се подгавва на разсейване

Често на нас ни е трудно да съредоточим вниманието си върху нещо за повече от няколко минути. Това може да се види, например, в главолонния ръст страдащи от синдрома на дефицит на вниманието и подобни разстройства. Допреди 5, 10 или 15 години почти никой не беше чувал за тях, а днес милиони хора от всяка възраст, не само деца и юноши, но и възрастни, страдат от такъв синдром на хиперактивност и дефицит на вниманието. Това не е нещо, причинено от вирус или от микроби, не е генетично заболяване или на ниво хромозоми. Това е социален проблем, социално разстройство.

Разбира се, ако отглеждате децата си в среда, в която те биват разсейвани от всякакви видове електронни устройства и джаджи, те ще срещнат затруднение да внимават, ще им е трудно да се концентрират и съберат ума си. А и на нас ни е прясна тази слабост, винаги да търсим нещо, нашият ум винаги е в движение, непрестанно се стреми към нещо, търси, издирва, изисква, желае, копнее.

Но какво наблюдаваме днес. Например, повечето от нас въкъщи имат телевизор с дистанционно и достъп до вероятно повече от стотина канала. Но ти стоиш така и сърфираш през каналите,

превключваш стотици канали и пак не можеш да откриеш нито едно нещо, върху което да спреш вниманието си.

Или пък – отиваме до хладилника въкъщи, хладилниците ни са пълни с храна, но според вас в хладилника няма нищо за ядене. Или отивате някъде, знам ли, в Нетфликс, примерно, за да откриете филм, който да гледате, прекарвате 25 минути в търсене на филм и пак не откривате нищо.

Така че целият този излишък, цялото това изобилие реално не ни удовлетворява, а всъщност ни кара да се чувстваме още по-изпазени. Хладилникът – пълен с храна, а няма нищо за ядене. Телевизорът – със стотици канали, а няма нищо за гледане. И всичкото това търсене, всичкото това жадуване, всичкото това искане, цялата тази напрегнатост и липса на спокойствие! А ние изглежда никога не се питаме: какво търсим? Само приемаме факта, че сме изпълнени с копнеж същества, гледаме, търсим, устремяваме се, искаме – никога щастливи, никога удовлетворени, винаги искащи..., а никога не се питаме защо или какво точно търсим.

Защо сме така неспокойни, защо винаги търсим?

Защо, защо...

Вземете сърфирането и телевизията за метафора или алегория на живота ви: как така се случва, че не можеш да откриеш канала, по който искаш да тече твоят живот. Защо? Откъде е това вътрешно неудовлетворение и безрадостност? Защо ни е толкова трудно да си останем въкъщи на тихо, например в стаята си? Защо ни е толкова трудно да излезем сами на разходка, без джаджите и телефоните, и слушалките? Защо това толкова ни затруднява? Защо е така непосилно за нас? Какво ни пречи да бъдем в мир със себе си? Какво ни пречи да имаме вътрешно спокойствие? Защо сме така неспокойни? Ние просто приемаме факта на безпокойството ни и не го поставяме под въпрос. Обаче аз смятам, че трябва да направим това.

Беседа, произнесена пред енорията на църквата „Св. Николай“ от Гръцката православна митрополия на Торонто (Вселенска патриаршия), 9 април, 2016 г., Торонто, Канада.

*Следва
Архим. МАКСИМ (Констас)
Превод: Йоан ВАСИЛЕВ*

Беседа за съвременните светогорски светии с атонския йеромонах Филип

На 4 ноември в салона на Софийската света митрополия Незово Пресвещенство Белоградчишки епископ Поликарп, Викарий на Софийския митрополит, заедно с иезумена на Църногорската света обител архимандрит Никанор, посрещнаха гост-лектора йеромонах Филип от скита „Малката света Анна“ към Лаврата на св. Атанасий на Света Гора – Атон.

Беседата на атонския

монах бе насочена към живота и делото на съвременните светогорски монаси, за които предстои причисляване към лика на светиите поради широко им почитание като светци в православния свят. Това са старците Даниил Камунакиот (1846-1929), Йероним Симонопетрит (1871-1957), Йосиф Исихаст (1895-1959) и Ефрем Камунакиот (1912-1998).

По гумите му новопо-

сиялите атонски светии са живели в трудни времена, но Въпреки всичко са оставали в кораба на Църквата. „В нашата съвременност Все още живеят светци“ – напомни йеромонах Филип.

Йеромонах Филип е автор на няколко книги за Света Гора, измежду които „Преподобните отци от Атонската пустиня“ – в нея са описани животът и поученията на редица подвижници на благочес-

твото от светогорските скитове „Малката св. Анна“, Каруля, Камунакия и Керася. Отец Филип лично е познавал много от подгизавалите се там отци, а за мнозина дружелюбно е слушал от своите старци.

Йеромонах Филип сподели и за друга книга, която в момента пише – „Брак и монашеството“. В нея той чрез словата на свети отци разказва за двата пътя на истинското подгизване.

Беседата завърши с тържествено многолетствие, след което множеството присъстващи гу-

ховници и миряни получиха благословение от атонския подвижник.

Пламен МИХАЙЛОВ

Сразмисли за будителството, като призвание и служение, за важното въздействие, което има словото върху мисленето, нагласите и живота на хората и колко огромна е отговорността на онези, чиито думи достигат до мнозина, по повод празника на Народните будители публикуваме интервю с гл. редактор на „Църковен вестник“ Александра Карамихалева.

не, безсребреничество, любов към ближния и Отецеството“, по думите на един от учредителите на празника, и със своите думи и дела ни разкриват този идеал.

– *Наблюдаваме все по-често, че словото, което употребяваме се профанизира, снижава се. Литературата ни става все по-рехвава откъм послание. На какво се дължи това, през погледа Ви на главен редак-*

ли се сайтовете в съвременните мрежи?

– Съвременните технологии ни облекчават изключително много в желанието ни да говорим, да споделяме своите мисли и разбирания и думите ни за нула време да достигат до огромен кръг от хора. Църквата относително бързо реагира на новите възможности да благовести, да разпространява Христовото учение, еван-

опасно от това да изхвърлиш битовите си отпадъци на нерегламентирани сметища, по-опасно е дори и от изхвърлянето на токсични отпадъци. Защото, ако това застрашава природата и физическото ни здраве, то безотговорно и безконтролно изхвърляне на душевните ни отпадъци в информационното пространство, засяга най-ценното на този свят – безсмъртната душа, отравя я, заразява я с тление, убива я.

– *Как може да се промени тенденцията словото да се превърне отново в живително послание, а не да се снижава до разбиранята на обикновените потребители, т.е. словото да задава настройка и словото спотребява себе си?*

– Човек трудно може да цени нещо, което е в изобилие, което буквално го залива отвсякъде и днес, в тази пренаситена информационна среда, ние като че ли престанахме да ценим думите, да ги подбирате с внимание, да ги изричаме с внимание, да ги изслушваме с внимание.

Как могат да се променят нещата? Може би, с по-добра „лична хигиена“ по отношение на това какво слушаме, какво четем, какво изричаме, с повече внимание и сериозно отношение към това какво допускаме да влезе в душата ни и какво излъчваме като послание към хората около нас. Със самоконтрол и възпитание на децата ни в тази посока.

– *Вие имате неколкостранен опит в работата с журналистиката, докато бяхте началник-отдел „Връзки с обществеността“ при Св. Синод на БПЦ, член сте и на СБЖ. Ако сметнем, че журналистиката също е будителство, то какво ще бъде Вашето послание към журналистите и медиите днес?*

– От тези години запази много ценни за мен приятелства и дълбоко уважение към хората, занимаващи се с журналистика, в лицето на които срещнах истински отдадени на своята мисия, сърцати и интелигентни хора, с които изградихме отношения на доверие и взаимно уважение.

Споделяла съм с тях, споделям и с вас, разбирането си какво важно въздействие имат думите ни върху мисленето, нагласите и живота на хората и колко огромна е отговорността на онези, чиито думи достигат до хиляди и стотици хиляди хора и отекват в техните умове и

сърца; колко внимателни трябва да бъдем какъв пример представяме на читателите, зрителите и слушателите.

Моят апел към занимаващите се с журналистика винаги е бил: все повече да се стареам да спираме вниманието си върху добрия пример и онова, което насочва, вдъхновява и насърчава към доброто. А днешният Празник на българските будители ни припомня именно такива образци. Този празник не е учреден от предците ни самоцелно, а „за да събуди у младите здрав смисъл за съществуването“ – по думите на тогавашния просветен министър, за „да обрне погледа на нашата младеж към всичко ценно и светло от нашето минало и да я приоб-

щи към това минало, за да почерпи тя от него бодрост и упование, сила и импулс към дейност и творчество. Нашата младеж трябва да знае, че животът само тогава е ценен, когато е вдъхновен от идейност, от стремеж; само тогава животът е съдържателен и смислен, когато е обзет от идеализъм, когато душите и сърцата третият за зубавото“. Ще добавя само, че тези примери можем да търсим не само в миналото, но и в настоящето.

А празниците са като докосване на времето до вечността, за да ни напомнят как трябва да живеем и постъпваме в ежедневието си с оглед на вечността.

Интервюто взе: Ангел КАРАДАКОВ

ИНТЕРВЮ

ДА БЪДЕМ ОТГОВОРНИ КЪМ СЛОВОТО

– *В Деня на Народните будители всички говорят за необходимостта от съвременни будители. Кой обаче са будителите днес и какво е тяхното служение? Казвам служение, защото будителството не е професия. Не можеш да се събудиш сутринта и да си кажеш: от днес ще бъда будител. Това е по-скоро призвание, та в този смисъл кой са призваните да бъдат будители?*

– Много правилно отбелязвате, че будителството е призвание и служение, а аз бих прибавила и – мисия. Учредителите на този, толкова български празник са определили датата, на която се чества паметта на св. Йоан Рилски (по ст. стил), да бъде и Ден на българските будители, определили са всебългарския светец за патрон на този празник. Той е и образецът, на когото българските будители от Възраждането са се стремили да подражават. Този висок идеал, който е „пример на умиление, образец на утешение и на духовно свършенство“, трябва да се определят критерий за нас, българите, във всички времена, когато избираме будителите на нашето време, когато избираме кого да слушаме, на кого да вярваме, кого да следваме. И ако ни е трудно да откриваме около себе си такива образци, то поне да не позволяваме идеала за подражание, образа на истинския будител да девалвира във времето. Да не раздаваме с лекота това звание, защото то е и чест, и много висока отговорност. Пред обществото, пред историята и пред Бога.

Кои трябва да са днешните будители? Носителите на духа, който е изпълвал и св. Йоан Рилски, тези, които се стремят да следват и да постигат този „образец за себеподдава-

тор на един от най-старите вестници, излизали в България?

– Такъв е духовният ни ръст. Един наш съвременник, старецът Йосиф Исихаст, чието канонизиция предстои в скоро време, казва: „Всеки от тях, както живее, така и говори“. Така виждат, така говорят“. Всеки „това, което вижда и което мисли, това казва от себе си и така съди“.

Словото ни, в най-общ смисъл, отразява вътрешното ни състояние – духовно, морално, интелектуално, отразява ценностната система и идеалите, които сме възприели и са определящи в нашия живот. Както и моментното ни състояние. Ако вътрешно сме суетни и празни – такава ще е и словото ни; ако сме изпълнени с гордост, завист, алчност, меркантилност, мнителност, страхове, негативизъм... – такава ще е и говореното ни.

Но, ако „сървовищницата на сърцето“ ни е пълна с прах и пепел, тогава какво стойностно можем да изречем, кого ще обогатят думите ни, кого ще заситят? Може би, когато нямаме какво добро, полезно, мъдро, вдъхновяващо и утешаващо да кажем, е най-добре да замълчим.

– *В сферата на дигиталните комуникации къде стои днес будителството? В Интернет? Превърнаха*

гелските истини в интернет-пространството и днес, слава Богу, имаме десетки православни български сайтове, които разпространяват текстове на православна тематика.

Но докато допреди години в България страдахме от дефицит на религиозна литература, то днес като че ли се изправяме пред ново предизвикателство и изпитание: да отсяваме постоянно семето от плявата, да отсяваме истинското живо благодатно слово, което осветява, облагородява и оживотворява душата, от словолудството и празнословието (пък било то и на църковна тематика), което трови душата.

Тези огромни технологически възможности сякаш ни свариха морално неподготвени за огромната отговорност, която всеки човек носи. Ние носим отговорност за всяка изречена от нас дума и пред един човек, как тя ще отекне в душата му и как ще ѝ повлияе, а още повече, когато думите ни достигат до хиляди души. Колцина се замислят за това, когато посягат към клавиатурата на компютъра или телефона си?

Ние, слава Богу, добиваме все по-голяма отговорност към екологията и внимаваме къде изхвърляме боклуците си, но нехаем и не си даваме сметка, че да изхвърлиш „душевния си боклук“, е далеч по-

ХРОНИКА

От България

Международна конференция по въпросите на ересите и паралелигиозните движения

По решение на Св. Синод на БПЦ-БП Негово Високопреосвещенство Неврокопски митрополит Серафим взе участие в провелата се Международна православна конференция по въпросите на ересите и паралелигиозните движения. Срещата се проведе в периода 22-24 октомври в Духовния център „Св. Игнатий Богоносец“, село Зонга, в близост до гр. Аргос. Тазгодишната тема бе „Проявления (видове) на тайната на беззаконие (2Сол. 2:7). Антириядични – апокрифни – неопаганистични възгледи за Бога“.

При откриването на конференцията бе отслужен молебен и бяха прочетени поздравителни адреси от Предстоятелите на Поместните православни църкви.

Светейшият патриарх Неофит в своето поздравление заявява: „Пред лицето на тази насъщна необходимост на нашето съвремие и в процеса на тази нова евангелизация, Православната църква е призвана да играе водещата роля в свидетелството за Христа Разпнатия, разкривайки пред света дълбочината и спасителната истина на Божието откровение. Убедени сме, че докладите, които предстои да се прочетат на настоящата конференция, заедно с предизвиканите от тях дискусии ще бъдат сериозен принос към мисията на Православната ни църква в нашето съвремие, обогатявайки и задълбочавайки нейното триадологично богословие, посрамвайки измамите на новите еретични и еретичи и подпомагайки вярващите към едно още по-добро и по-осъзнато разбиране и вникване в църковното богословие и във „вярата, веднъж завинаги предадена на светиите“ (Иуда. 1:3)“.

В конференцията взеха участие представители на православните автокефални църкви и на митрополията на Гръцката църква.

Ежегодно форумът се организира от Гръцката архиепископия и се занимава с практиките в борбата срещу секти, заблуди и лъжеучения, разпространени в страните с традиционно православно вероизповедание.

Ангел КАРАДАКОВ

СВЕТЦИ НА НАШЕТО ВРЕМЕ

Как става признаването на някого за светец на Православната църква

Някога загадох Въпроса как става признаването на някого за светец на Православната църква. Отговорът беше, че трябва да изминат 100 години от успението му, да се съберат свидетелства, които да удостоверяват чудеса по време на земния му живот или след смъртта му и, разбира се, моштите му да благоухаят...

Само че в Вписването на монах Паусий в Агиология (списък със светците на Православната църква, б.пр.), едва 21 години след неговото успение, аз започнах да се питам дали това, което вече знам (относно признаването на някой за светец), е вярно или не? И дали има някаква причина, поради която през последните години Църквата с ускорени темпове да върви към признаване светостта на някои лица?

Дали пък Църквата не се нуждае от нови образци, за да задържи Верните при себе си, а може би и за да привлече нови хора? Изуменият на патриаршеския манастир в Халки, Пруският митрополит и Епидиофор (дн. Американски архиепископ на Вселенската патриаршия, б.пр.), дава следното разяснение: „Нищо през последните години не се е променило по отношение на процедурния ред. Най-простиичко казано, светостта на някои човеци понякога става толкова крещяща посредством чудеса и други обстоятелства, че не е нужно да изминат много години след кончината им, за да започне Църквата процедура по тяхното вписване в Агиология.“

Първият подобен случай стана през XX век със свети Нектарий. Бяха толкова много и от такъв вид чудесата на свети Нектарий, че без да са изминали много години от неговата кончина, Църквата пристъпи към признаване на светостта му“.

Както старецът Паусий, така и старецът Порфирий са две църковни фигури, които и днес все още са горещо разисквани. Има хора, които са ги

срещали през своя живот, тъй като са изминали едва две десетилетия от тяхното успение, поради което делото им лесно се разпространява и устно. Множество храмове са съхранявали и техни агиографски изображения (икони), а Вярващите хора са им се покланяли като на светци много преди официалното провъзгласяване от страна на Вселенската патриаршия.

В същия дух като на Пруския митрополит и професорът от Богословския факултет на Атинския университет о. Николаос Йоанидис отбелязва, че двамата новопровъзгласени светци „са имали всички характеристики на светостта и това е било усещено от нашия народ. Много показателно е, че през последните години от живота им хората са прибавяли до тях, и то бих казал със столица хора, само за да получат благословията им и най-вече да се утешат от гумите им.“

Така че това усещане на народа за светостта на тези двама човеци упорито на Църквата не можеше да игнорира. Това е едно свидетелство за Божието присъствие в света и Вселенската патриаршия не е направила нищо повече от това, освен да потвърди това усещане на народа, убедеността на Божия народ, че тези двама души са наистина светци“.

НЯМА ПРАВИЛО Но какво е това, което прави някого светец?

Попитам богословите и отговорът, който получи: Няма правило. За светец на Църквата от нея се признава онзи, който първо е бил утвърден за светец в съзнанието на обикновения народ, както

ни казва отец Георгиос Цецис, велик протопрезвитер на Вселенската патриаршия: „Ролята на Църквата като институция не е тя „да посочва“, „да провъзгласява“, и още повече тя „да прави светец“ гагено лице, а да превърне преживяването от Вярващите в официален Църковен акт като институция. Точно това и направя Вселенската патриаршия с Включването в Еортология (календара с празнуваните светци, б.пр.) името на преподобни Паусий, който още приживе бе признат за светец в съзнанието на Вярващите. Както, без друго, и в други немалко случаи на преподобни фигури от XX век – мъже и жени“.

Навпактският митрополит Йеротеи (Влахос) обяснява какво означава светец, както в църковната традиция, така и в богословската: „Светец не е добрият човек или дори добротелният човек, а онзи, който, живеейки вътре в Църквата, чрез Тайнствата и евангелския живот става едно с Христос и чувства в себе си тази Христова благодат. Блаженият Николаи Кавасила казва, че светците се наричат така „поради Светото, на което те са причастни“. Следователно, характерните признаци на един християнин, за да бъде той включен в Агиология на Църквата са: да е член на Църквата, да притежава православна вяра, да има църковно мислене, да има любов към Бога и човеците, да е мъченик или да има преподобен живот и да върши чудеса, тоест Христос чрез него да извършва различни знамения. И разбира се, ИЗРАЗЪТ, ИЗПОЛЗВАН ОТ ВСЕЛЕНСКАТА ПАТРИАРШИЯ, НЕ Е „ПРАВЯ СВЕТЕЦ“ ДАДЕН ЧОВЕК, А Е

„ВПИСВАНЕ В СПИСЪКА НА СВЕТЦИТЕ“ на гаген човек, тоест неговото Включване в Агиология на Църквата. Това означава, че Вселенската патриаршия не „произвежда“ светци, а включва в Агиология онези, които вече имат признаците, които споменах, а също така са и признати за такива и от хората, които са ги почитали или са получавали чудотворни намеси от тях. Така че приемането от народа предхожда, а Включването в Агиология на Църквата идва след това. Съзнанието на Православния народ играе основна роля за провъзгласяването на един християнин за светец“.

А чудесата признак ли са за святост?

Един поглед назад към църковната история ни показва, че това не е така. Не са малко тези, чиято памет нашата Църква почита, без те да са извършили нито едно чудо. Като например свети Николай Кавасила.

Отец Николаос Йоанидис обяснява: „Светците не са никакви свръхестествени човеци, никакви човеци, имащи никакви изключителни способности, които да ги правят светци, понеже притежават нещо, което другите хора нямат. Те са обикновени хора като нас. Но те чрез своята духовна борба, чрез подвизаването си, са успели да се понаравят на Бога, опазвайки Всичките Му заповеди, и да се облагодатят от Него“.

Той още добавя, че „ние Вярваме в светците не като в никакви свръхестествени същества, нито пък им се кланяме като на божества. Светецът е човек, който е бил удостоен с благодат и Бог е устроил така нещата, че го е благословил да пре-

даде Неговата благодат на народа“.

Дори и благоуханието на мощите не се счита показателно за святост, както това е казано на Третия църковен събор в Москва през 1666 г.: „... телата на починали, които понякога биват намирани неповредени и неразложени, да се не осмели някой отсега нататък да ги почита и да им отдава уважение като на свети, без достоверни свидетелства и Синодално решение, понеже множество тела остават неповредени и неразложени не поради святост, а поради отлъчване и архиерейска или свещенническа анатема... и поради погаване на божествените и свещени канони (църковни правила)“.

Процедурата по вписването в Агиология (процест на канонизация)

Пътят, който Църквата следва, за да вземе решение относно светостта на гагено лице, е конкретен, както обяснява Пруският митрополит за Orthodoxy.info:

„Лицата, които се включват в Агиология, на практика се посочват от самия народ, който масово ги почита, като се покланя на мощите им или като преживява техни чудеса. Казано по-простиичко, народът – Вярващите са тези, които показват на Църковната управа кой е светец. На църковен език това се нарича: църковна съвест, или съзнание на Църковното тяло.“

Та когато проявенцията на благоговение и почит към личността на един човек, който е живял между нас, приеме масови измерения и има продължителност, трайност във времето, а не е плод на ня-

какво временно ентусиазско увлечение, тогава Църквата започва и събира доказателствата: записва живота му, записва чудесата, събира словата, записва свидетелствата на хората за светостта на житието му. Когато Всичко сочи, че те имат трайност във времето и продължителност в опита на Божия народ, тогава местният митрополит, след като събере всички доказателства, които току-що споменах, прави изложение пред своето църковно началство (Св. Синод) и препоръчва признание и официално Включване в Агиология (агиокататази).

Когато приключи тази цялата процедура, тогава Вселенската патриаршия като върховен орган и център на Православието се призовава да състави „Томос на вписването сред светците“ (Τόμος Αγιοκατατάξεως), тоест да постанови на Всесветовно и Всеправославно ниво почитта към светеца, която вече е станала на местно ниво.

Разбира се, по отношение на отец Паусий, тъй като той придоби святост като клирик на Вселенската патриаршия (понеже Вселенският патриарх е епископът на Света Гора), не е нужно някой друг митрополит да прави изложение (да докладва) пред нашата Патриаршия. Самият патриарх Вартоломеи, вземайки предвид като епископ на Света Гора светостта на живота на отец Паусий и съзнанието на Божия народ, който толкова години наред го почита като светец, издаде заповед към Канонично-правната комсия да събере необходимите свидетелства и да подготви необходимото изложение. Патриарх Вартоломеи предаде изложението (доклада) на Св. Синод и поиска от Св. Синод да вземе и официално решение за вписването на отец Паусий сред светците на Църквата.“

ORTHODOXIA.INFO
Репортаж на
Мария ПАПАВЛАХУ
Превод:
Анула ХРИСТОВА

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА „Църковен вестник“ – 2020 г.

1 година 30,00 лв.
6 месеца 15,00 лв.
3 месеца 7,50 лв.
ед. цена 0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000, ул. „Оборище“ № 4
тел. 02/987-56-11 / в. 245
За абонамент: 02/987-56-11 / в. 128
e-mail: sinizdat@gmail.com

Отговорен редактор на броя:
Александра Каралмалева

Материали се приемат в електронен формат.

Сумите за абонамент да се изпращат по банкова сметка или с пощенски запис на името на Танка Тончева Христова, като се изписват точният адрес и пощенският код на абоната!

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ:
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCR96601018147018, BIC код: UNCRBGSGF

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.